

Holdfénysonáta

– Igen, megjöttem.

...

– Nem. Élhető.

Nevetek.

A ház kissé romos, a vakolat felázott és pereg, a fürdőszoba pedig mocsárrá módosult egykoron, de mint mondtam, élhető.

...

– Holnapután lejön látogatóba. Addig kitakarítok, nyugi.

...

– Igen, elmegyek bevásárolni, és majd főzök is valamit.

...

– Rendben, majd hívlak, ha gondom van. Jó éjszakát.

Leteszem a telefont.

Hátravetem magam az ágyon és elordítom magam.

– Áááá!...

Ijesztően erős visszhang érkezik a falakról. A ház kicsi, de kong az ürességtől, csak egy íróasztal és egy ágy van a szobában. Ruháim a sporttáskában, a padlón.

– Na jó! Akkor halasszuk, ami halaszthatatlan. A hűtő még úgyse lesz hideg egy ideig, takarítani pedig ma már a fene se fog...

Azért kimegyek a teraszra és megkeresem a seprűt. Elsőprök, majd kihozok egy kerti széket a kamrából. Leülök és rágyújtok. Leteszem az égő szálát a hamutartóba, és bemegyek az üveg borért és egy pohárért.

Újból leülök. Töltök. Jó másfél órán át élvezem a nyári este langy melegét. A nap lassan a dombok mögé száll. A falu szélén – de leginkább amiatt, hogy nincs jól kivilágított város a közelben – tisztán tűnedeznek elő a csillagok, egyik a másik után. A hold viszont rejtőzködik, az égbolt egyik sarkában sem látom. Míg ezt a csillagászati enumerációt szemlélem, még egy szála gyújtok, és pohárral pohár

után megiszom az egész üveg bort.

Az üveg már üres, mikor a teli hamutartóba nyomom az utolsó csikket. Füstje fürge, hajlékony szálai ezüstösen szállnak a csillagok fényében.

Másnap korán, könnyedén kelek. Jót aludtam. Nyújtózom.

Kisétálok a konyhába, a padló köve rettenetesen hideg. Ez felfrissít. Gyorsan megkeresem a papucsom, belebújok, majd lefőzök egy adag kávé. A kávéfőző kotyog, a madarak énekelnek, én pedig a hideg falnak dőlve próbálom elkormányozni ingadozó ladikomat a fejemben tomboló sötét vihar felhői alól.

Korán van még. A nap épp csak a fák ágai közt nyúl át, hogy megsimogassa ápolatlan, borostás arcom. Ahogy a teraszról lelépek, átátztatják papucsom a friss harmattól nehéz fűszálak. Őket még nem simogatják meleg ujjakkal a napsugarak. Átgázolok a bokámat csiklandozó fűtengeren és leülök a padra, amit még apámmal eszkábáltunk.

– Mámorító – száguld át a fejemen a szokatlanul békés gondolat, és már ki is mondom.

Eddig a kijelentésig sosem jutottam el. Túl kicsi és örökmozgó voltam, hogy észrevegyem.

– Kösd be a cipőt, és törd be rendesen a trikódat – kiabált mindig utánam anyám, mikor egyből reggeli után kirohantam, hogy szemlét tegyek hatalmas birodalmamban.

„A kis hős országában minden zöldellt, sűrű erdők és hatalmas mezők terültek el benne. A hős pedig a kellő nappal kelve, az első napsugarakkal indult útnak minden nap, hogy legyőzze a sárkányokat, gonosz lovagokat, és persze megmentse a hercegnőket.

A hős kora azonban elmúlt. A könyvek lapjait tépi az idő, az írás kifakult, a nép se énekel róla többet.”

Most nem sietek sehova, semmi másra nem kell gondolnom. A harmatos fű és a kávé illata keveredik az orromban. Élvezem a csöndet.

A falombok közt viszont tündérek éneke csendül. Egy ősi dallam.

„A kis hős története”.

Rég hallottam a kis hősről. Vagy hogy pontosabban fogalmazzunk, rég nem gondoltam rá. Az emlékeimben porosodó legendáskönyv csak fakult, fakult az évek során.

Bevásárlás, aztán reggeli.

És persze a *takarítás* (bár meg kell jegyeznem, ha vendég érkezik, sokkal kevésbé gyötrelmes). Viszont most egy egész (ha nem is palotányi) ház várja, hogy portalanítsam, kisikáljam, lemossam, letörölgessem és rendesen kiszellőztessem.

Délután négy óra.

Kész.

Bár a ház maga romos, a szobák most már rendezettek és tiszták. Így csak én vagyok még hátra. Benyitok a tisztára súrolt fürdőszobába, megnyitom a csapot, és miközben a kád telik, levetkőzöm. Aztán eszembe jut, hogy nem is kapcsoltam be a bojleret. Utolsó elkeseredésemben azért még benyúlok a kádba.

A víz jéghideg. Viszont így sem maradhatok. Búzlök, karom a barna, kézfejem a szürke és fekete árnyalataiban játszik.

Más választásom nem lévén leengedem a vizet, kimegyek a ház mögé. Kihúzom a slagot, áthajtom a szárítókötélen, és megnyitom a csapot. A hideg víz – egész egyszerűen – mint hideg víz zúdul rám.

Kieresztem a szorosra kötött hajam, és dideregve kezdem csutakolni magam. Egyre kevésbé zavar a víz csontomig ható hidege. Miután rendesen lemostam magam, még öt percig állok a a cső szája alatt és már csak hagyom, hogy csorogjon rám a víz. Buddhista szerzetes vagyok, a vízesés kellős közepén álldogálok, megfeszítve minden izmom, miközben elmém és testem egyre csak szilárdul.

Felfrissülve, csurom vizesen lépek ki a „zuhany” alól. Alattam a betonon piszkos tócsák. Csattognak, ahogy egy szál törölközőben elindulok befelé. Régi gumipapucsommal a lábamon, vidáman szaladok befelé. Alighogy a házba érek, megcsörren a telefonom. Led Zeppelin – Black Dog, ez Snow lesz. Felveszem, nyugodt, ismerős hang.

- Szasz, Leaf, lenn vagy ugye?
- Szép jó estét, Mr. Winter. A fogadó már egy napja kitarta kapuit.

Miért kérdi, uram?

- Mehetnék már ma?
- Nos, nem véletlenül Paraszt Fogadó a hely neve. Sok vendég csak az érkezése napján jeletkezik, és van, aki még korábban is jön. Maga pedig visszatérő vendégünk. Szerencséjére van szabad szobánk...
- Jól van, jól van. Csak inni akarok már veled egyet
- Oké, oké – hagyok fel a csipkelődéssel. – És? Mikorra jössz?
- Fél nyolc.
- Rendben. Az utat tudod, a kapu nyitva.
- Kösz, kösz. A ma esti sört állom.
- Hát én még nem is vettem, csak nagyapám borából hoztam.

Úgyhogy, ha megkérhetlek...

- Persze. Bár az öreged bora is igencsak jó. Milyen az idei?
- Szerény véleményem szerint tűrhető. Szakszerű kritikát ne várj.
- Jól van, hiszek neked. Azért befutok a boltba. Cigid van?
- Lejmolni akarsz, vagy valamiféle valószerűtlen kedvességből

vennél nekem is?

- A második.
- Hálás volnék.
- Akkor az is lesz. Majd jövök.
- Este’.

Szűk három óra...

Franc fog ilyen váratlan vendégnek főzni. Elindulok a padlásra. A létra – parasztosan megcsinált, megbízható darab – nyikorog a lábam alatt. Nekilátok megkeresni a kis hős kardját. Akkori méretemhez képest elég nagy kardot találok. Pallos volt egykoron, most azonban csak egy hosszú egykezes kard. Még ma is látszik, hogy apám keze munkája.

A penge erős, de kiművelt, a markolat kézbe való, egy vászoncsíkkal van betekerve. Újkorában vörös volt a színe, ám a sok használattól és

a beleivódott izzadságtól bepiszkolódva csak szürkés árnyalata hajdani önmagának.

A keresztvas – vagy ahogy apámmal anyagát tekintve elneveztük, keresztfa – tanúskodik csak gazdája valódi kilétéről. Azt hiszem, nem bírtam volna elviselni, ha nem teszem valahogy saját művé is ezt a remek fegyvert. Ezért hát fogtam kis bicskámat és a szépen lecsiszolt keresztfát, és hozzáláttam. Meg kell mondjam, ha más nem is, ez sikerült: kis lelkem egy darabját farigcsáltam bele. Persze nem lett remekmű vagy a kard dísze, de egész ügyes kis mintákkal díszítettem végig a fadarabot.

Ahogy kiveszem a ládából és érzem a kard súlyát, amely annyi éven át nehezedett a vállamra, könnyek futnak a szemembe. Minden nagyobb volt akkor. Ez a kard, a kert, a világ, az álmaim.

Megszólal a telefonom. Az idő hét óra harminchat perc.

Led Zeppelin – Black Dog. Felveszem.

– Na, te meg hová tűntél?

– A padláson vagyok. Pillanat, lemegyek.

Leteszem. Két órát töltöttem a gondolataim társaságában idefenn. A ládát lecsukom. Megtörlöm az arcom. Elindulok lefelé. A létra hangosan recseg. Vagy talán csak én hiszem úgy.

– Mit kerestél fenn? – kérdi Snow letről.

– Csak felvittem egy rozoga széket – válaszolom, vigyázva, nehogy észrevegye, hogy füllentek. Mindig is jó érzéke volt az apró jelek kifürkészéséhez, pláne ha rólam volt szó. Ezt soha ki nem állhattam benne. Legapróbb rezdüléseimet is megérezte. Válaszcsapásként megtanultam a gondolataiban olvasni. Így kergetjük egymást örületbe már több, mint tíz éve. Hála az égnek, most sikerült kivédenem átható pillantását.

– Főztél valamit?

– Ki vagy te, az anyám? Ő kérdezi mindig ezt, ha későn jön haza – mondom nevetve.

– Nem főztél semmit a drága barátodnak, akit ilyen hosszú ideje nem láttál? Pedig éhes vagyok – mondja szipogva.

– Hideg kaja lesz. Érd be ennyivel! – felelem, miközben leugrom az utolsó fokról.

Aztán mint győzedelmes harcosok, egymás vállát veregetve, bevonulunk a konyhába. Kinyitom az ablakot, és elégedett pofával rágyújtunk egy-egy cigarettára. Snow a díványra fekszik, fejét hátraveti, a plafon felé fújja füstöt. Én az ajtófélfának dőlök.

– És végül hogy sikerült a végső megmérettetés?

– Nem mondom hogy remekeltem, de éppen elég pontom lesz. És neked? Várj, inkább ne is mond. Gondolom, alig lett hibád.

– Nos, nem tévedsz sokat. Csupán egyvalamiben – tulajdonképpen nem lett hibám.

– Ez elég lelombozó.

– De azért téged is felvesznek, nem?

– Nyilván. De csak azért, mert alacsonyabb a ponthatár.

– Nem az a lényeg. Oda akarsz menni, nem?

– De. Mondhatni, ez minden álmom. Csak éppenséggel egyáltalán nincs álmom. Az irodalom érdekel, de mihez kezdjek velem?

Snow felül az ágyon és komoly képpel néz a szemembe.

– Azt te fogod nekem megmondani pár év múlva.

– Jó, jó, vettem, Winter. Nem kell most az ésszerű érvelés. Egyszerűen csak céltalannak érzem az egészet. Persze biztos megoldódik. De most még nem látom, mi lesz a végeredmény.

– Szerintem bontsunk egy sört – javasolja, miután látja, hogy ezzel nem segített sokat, és feltápáskodik, hogy kikotorja a táskájából a sörrrel megrakott bevásárlószatyrot. Szeretem ezt a gondoskodó oldalát, sokszor felvidított már, csak azzal, hogy „akkor bontsunk egy sört”. Nyilván nem tartanánk ott, ahol vagyunk, ha nem segítjük egymást évek óta. Ő bármikor helyre tudott rázni, én pedig bármikor átláttam kesze-kusza érzelmeit, még ha ő nem is tudott róluk.

– Előtte egyél egy falatot.

Megvacsorázunk, elmosogatok. A csend vízként árasztja el a

konyhát, csak a kések csörömpölése hasít bele néha a fullasztó tömegbe.

Vacsora után elmosom az edényeket. Közben Snow a ruháit pakolja ki odabenn a szobában. Mire kijön, már én is végeztem.

– Terasz?

– Remek lesz...

Kihúzok még egy széket a kamrából, az asztal másik végére teszem. Leülünk, meghúzzuk a dobozt. Meglöttyögetjük, még egy korty. A sört letesszük az asztalra, és ismét rágyújtunk. A nap lenyugvóban. Most két ápolatlan, borostás arcot simogat meg, amikből egy-egy kissé tanácstalan szempár mered maga elé.

Snow egyszer csak megszólal:

– Miért nem írsz, Autumn?

– Hogy mi? – kérdeznék vissza meglepetten, de a füst a torkomra szalad. Kerülgetem már ezt a kérdést egy ideje. Sokszor felmerült bennem, milyen jó volna olyan örömet okozni másoknak, mint nekem egy jó könyv, de...

– Hogy érted ezt?

– Úgy, hogy jól fogalmazol. Amikor egy sztorit mesélsz nekem, úgy érzem, ott voltam. Ezenkívül van humorod, gazdag a szókinccsed, ráadásul túrhetően használod.

– Szerinted ez elég?

– Azt mondanám, gyakorlás kérdése. Az előbbieket meg bizonyos tekintetben adottságnak mondanám.

– Nem tudom magam így elképzelni – vetem közbe. – Hol vagyok én ahhoz, hogy bármit is mondhassak a világról.

– Pont az benne a neked való, hogy leírhatsz bármit. Azt is elmondhatod, hogyan látod te a világot. Mindig egészen máshogy viszonyulsz a dolgokhoz, mint a körülötted lévők...

Ahogy hallgatom Snow elmélkedését, minden elhalkul, elhomályosodik. Most veszem észre, hogy kelet felől felhők érkeztek. A napot alulról a dombok púpja, felülről a felhők csipkés széle fogja közre. Már most sem sok, hamarosan pedig semmi sem látszik majd a

fényes sárga korongból. Eközben a szemem is hasonlóképpen viselkedik. De nem csak az. Agyamban a sötét, nehéz viharfelhők egy időre eltakarnak minden lehetőséget – az írást leszámítva. Betűk tünedeznek fel a fehér síkon, szavakat, mondatokat, gondolatokat formálva. Aztán a betűk egyszerre kiégnek. Fénysugár tör át rajtuk. A hold fénye. Utat kutatva magának, kúszik át a kis réseken. A szemembe furakodik. Jelzi, itt van, megtalált, és bár most elmegyek, ő újra eljön.

A takaró, melegen, puhán terül el rajtam. A hátamra fordulok. A nap már felkelt. Sugarai áttörnek az ablaküvegen. Megkeresem a telefonom, megnézem az időt. Öt óra negyvennégy perc.

Csak úgy kiugrom az ágyból, a falak közt ragadt hideg hirtelen támad rám. Mindenem akarja, én azonban csak nevetve menekülök előle. Átfutok az előszobán, a konyhán. Kitárom a bejárati ajtót, és már szaladok is kifelé, ki, egészen a kert végéig.

Mezítláb gázolok a harmatos fűben, nadrágom szára már majdnem térdig vizes. Lábujjaim között csiklandozzák a fűszálak. Csak a nap korai sugarai, a reggeli szellő és a szívem dobogása kísér.

A kert végében öreg diófa áll. Felmászom egy kellően vastag ágra, hátamat a törzsnek döntöm, és innen hallgatom, ahogy az idő tovább perceg.

Nekilátok hát életem első novellájának. Lassan megy. Szóról szóra haladok csak. A sok ember közül, akikkel valaha találkoztam, a kis hős bukkan fel. Ő veszi kezébe a történet fonalát, ő vezet fel engem újra a padlásra. A rongyokba csavart kard még mindig a láda mélyén hever, várva, hogy valaki megváltsa vele a világot.

Rég hallottam a kis hősről. Bár mondjuk inkább úgy, rég gondoltam rá. A legenda csupán a fejemben élt, majd fakult ki szép lassan.

Hogy is kezdődött?

„A kis hős országában minden zöldellt, sűrű erdők és hatalmas

mezők terültek el benne. A hős pedig a nappal kelt, az első napsugarakkal indult útnak minden nap, hogy legyőzze a sárkányokat, gonosz lovagokat, és megmentse a hercegnőket.” Szép kis bevezető.

Persze maga a történet nem így kezdődik. Mire hőssé vált, a törekvő ifjú cseperedett, szakálla serkent, s az meg is nőtt – felnőtt ugyan, de hős nem sokáig maradt. Miközben járta az országot, sárkányokat és ellenséges lovagokat pusztított, megmentett minden hercegnőt és segített minden varázslónak, akaratlanul gyarapította szellemét, rájött, hogy –

– itt közbe kell vetnünk, hogy a sárkányok nem a mesék gonosz teremtményei voltak ebben a világban: ők voltak történelmünk örökös kísérői, némelyik már csak a hegyek rejtett barlangjaiból figyelte az emberek, hősök, szolgák, királyok tetteit, birodalmak felemelkedését, bukását; a királykisasszonyok egytől-egyig üresfejű szépségek voltak, míg a varázslók számító és szemfüles szemfényvesztők, néhány kihalófélben lévő, öreg mágus kivételével –

– szóval mire is jött rá a „kis hős”?

Nos természetesen arra, hogy ha nem is épp minden fordítva, de legalábbis bonyolultabban van kitalálva vagy megalkotva, mint azt ő maga gondolta, vagy mesélték neki az ő kis hajdani világában.

A kis hős tehát filozófussá cseperedett, továbbra is az országot járta, de a páncélt köpönyegre, a pajzsát egy elmélkedései megörökítésére szolgáló tekercsre és egy pipára cserélte. Kardját pedig egy utolsó napjait élő öreg mágustól tanult varázslattal elzárta egy barlangban, hogy senki ne használja azt többé értelmetlenül – legalább azt az egy darabot ne.

Végül én is rájöttem valamire.

Minden sokkal nagyobb volt. Ez a kard, a kert, a világ, az álmaim. Minden sokkal nagyobb volt, de egyszerűbb is.

A tetőből hiányzik egy cserép. A lyukon keresztül ma tisztán látszik a hold.